

Στο πρωτόγονο κοινοτικό σύστημα δεν υπήρχαν ούτε ταξικές, ούτε έμφυλες διακρίσεις. Ο καταμερισμός εργασίας μεταξύ των δύο φύλων ήταν φυσικός και ισότιμος. Δεν μπορούσε να έχει εκμεταλλευτικό χαρακτήρα.

Στην πορεία, κατά τη μετάβαση από την τροφοσυλλεκτική στην αγροτική κοινωνία, (κτηνοτροφία–χειροτεχνία) διαμορφώθηκε ιστορικά και η δυνατότητα σφετερισμού, με τη δημιουργία πλεονάσματος–υπερπροϊόντος που συντελέστηκε στον τομέα της εργασίας του άντρα, επομένως και η ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής. Διαμορφώθηκε ο πρώτος ταξικός διαχωρισμός ανάμεσα στους δουλκτήτες και στους δούλους, ο πρώτος εκμεταλλευτικός καταμερισμός της εργασίας. Η εργασία της γυναίκας έχασε τον κοινωνικό της χαρακτήρα, γιατί το κοινοτικό νοικοκυριό έχασε τον κοινωνικό παραγωγικό του χαρακτήρα. Μετατράπηκε σε ατομικό νοικοκυριό του δουλκτήτη. Ο Ένγκελς έλεγε: «Το γυναικείο φύλο υπέστη την κοσμοϊστορική του ήττα». Τότε εμφανίζεται το πατριαρχικό δίκαιο. Η ανισότητα στο οικογενειακό δίκαιο αντανάκλα αυτό που συμβαίνει στο πεδίο της οικονομίας.

Στον καπιταλισμό, με την είσοδο και των μηχανών, γυναίκες και παιδιά μπήκαν μαζικά στην παραγωγή. Το κίνητρό του ήταν η διατήρηση των διακρίσεων και της ανισοτιμίας του φύλου σε βάρος των εργατριών. Τις χρησιμοποίησε ως φθηνότερη εργατική δύναμη σε σχέση με τον άντρα. Η εργασία της γυναίκας και των παιδιών έγινε αντικείμενο της πιο σκληρής εκμετάλλευσης από το κεφάλαιο. Και η εκκλησία, θεσμός ενσωματωμένος στο καπιταλιστικό σύστημα, αναπαράγει αντιδραστικές ιδέες με εκσυγχρονισμένη μορφή.

Επομένως, αυτές που έχουν αντικειμενικά συμφέρον για την κατάργηση της ταξικής ρίζας της φυλετικής ανισότητας είναι οι γυναίκες της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων.

Η σύγχρονη στρατηγική της αστικής τάξης, π.χ. η στρατηγική της ΕΕ, θέλει την γυναίκα ως εργατική δύναμη, χωρίς όμως να δεσμεύεται ο κεφαλαιοκράτης-αφεντικό για την περίοδο της προχωρημένης εγκυμοσύνης-τοκετού-λοχείας, αλλά ούτε και για την ισότιμη πληρωμή αντρών–γυναικών.

Γι' αυτό αναπτύχθηκαν ταξικοί αγώνες όπως η εμβληματική αιματηρή απεργία στην Ν. Υόρκη στις 8 Μαρτίου 1857, ημέρα συμβολική στην πάλη για την ισοτιμία της γυναίκας.

Αυτή η μέρα καθιερώθηκε ως μέρα τιμής και μνήμης των αγώνων των εργατριών με πρόταση της Κλάρας Τσέτκιν σε Συνδιάσκεψη Σοσιαλιστριών Γυναικών. Στις 8 Μαρτίου του 1917 στην Αγία Πετρούπολη άνοιξε ο δρόμος σε απεργίες προάγγελους της Μεγάλης Οκτωβριανής Επανάστασης.

Σήμερα που το σύστημα επιτίθεται λυσσαλέα σε κάθε λαϊκό δικαίωμα, η γυναίκα έχει βρεθεί στο μάτι του κυκλώνα. Ανεργία, φτώχεια, ελαστικές σχέσεις εργασίας, τηλεεργασία, βιασμοί, έμφυλη βία, πόλεμος, προσφυγιά, χτυπούν κατά προτεραιότητα τη γυναίκα. Στο όνομα του γυναικείου ζητήματος ως έμφυλου, αστικά κόμματα συνυπάρχουν αρμονικά με κάποιες αριστερές οργανώσεις, με βάση τις αντιλήψεις των οποίων η εργοδότη γίνεται ένα με την εργάτρια. Η ενότητα που επικαλούνται δεν είναι παρά ταξική ειρήνη και υποταγή στο συσχετισμό. Αυτό κάνει ζημιά και στην γυναικεία υπόθεση και στη ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα. Η Κλάρα Τσέτκιν έγραφε το 1889: «Η χειραφέτηση των γυναικών, όπως και όλης της ανθρωπότητας, θα γίνει πραγματικότητα μόνο την ημέρα που η εργασία θα χειραφετηθεί από το κεφάλαιο. Μόνο στη σοσιαλιστική κοινωνία οι γυναίκες, όπως όλοι οι εργαζόμενοι, θα έχουν πλήρη δικαιώματα». Είναι κάτι που πρέπει να θυμούνται οι γυναίκες στις μάχες που δίνουν σήμερα. Μέχρι τότε, μέχρι την οριστική χειραφέτηση όλης της ανθρωπότητας, παλεύουμε για άρση των κάθε λογής διακρίσεων σε βάρος των γυναικών, για δίκαιο καταμερισμό των οικογενειακών βαρών ανάμεσα στα φύλα, για ισότητα σε μισθούς και συντάξεις, για τη δημιουργία κοινωνικών υπηρεσιών που θα συμβάλλουν στη βελτίωση των συνθηκών ζωής τους, για έμπρακτη προστασία από κακοποιητικές συμπεριφορές εντός και εκτός οικογένειας.

Ο αγώνας των γυναικών σήμερα περνάει μέσα από την πάλη για την ανατροπή της κυβέρνησης, της ΕΕ και του κεφαλαίου και όχι μέσα από αδιέξοδα διαδικτυακά «κινήματα» με αναφορά μονάχα στο άλλο φύλο· χρειάζεται ενεργή συμμετοχή στην ταξική πάλη. Ο αγώνας των γυναικών συνδέεται άρρηκτα με τους αγώνες για τερματισμό όλων των διακρίσεων με βάση τη φυλή και τη σεξουαλική ταυτότητα.

Η λύση του γυναικείου ζητήματος έχει κόκκινο χρώμα!

- Στηρίζουμε την απεργιακή συγκέντρωση στην Αθήνα στις 8/3 (Κλαυθμώνος 13.00 μμ).
- Στηρίζουμε τη συγκέντρωση στην οποία καλούν φεμινιστικές και εργατικές συλλογικότητες την ίδια μέρα στις 5.30 στο Σύνταγμα.

